

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Geleceğin Yazarlarından

Hayal Dünyam

Betül YAMAN KESKİN

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

TÜRKİYE
YÜZYILI

100 EĞİTİMİN
YÜZYILI

Geleceğin Yazarlarından

Hayal Dünyam

İSTANBUL - GAZİOSMANPAŞA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL-GAZİOSMANPAŞA
ALİYA İZZETBEGOVİÇ İLKOKULU

Geleceğin Yazarlarından

Hayal Dünyam

Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü' nün
"GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ" kapsamında Aliya
İzzetbegoviç İlkokulu 2/H sınıfı öğrencileri tarafından
hazırlanmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa
alıntılar dışında çoğaltılamaz.

Hazırlayan
Betül YAMAN KESKİN

Editör-Dizgi
Betül YAMAN KESKİN
Uygar KESKİN

Benim Kitabım

Adım Soyadım:.....

Okulum:.....

Sınıfım:.....

Kitap Hakkındaki Düşünçelerim:

ÖNSÖZ

Sevgili Çocuklar ve Kıymetli Büyükler,

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, hayallerin gerçek olduğu, dostluğun, iyiliğin ve maceranın rengârenk dünyasına açılan bir kapıdır.

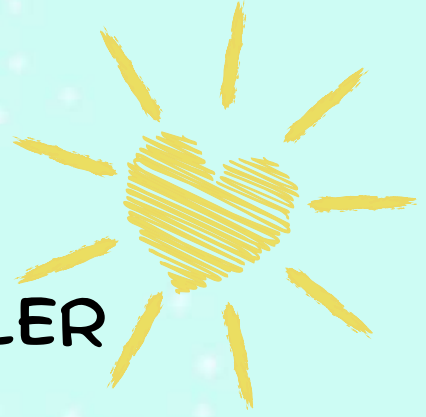
Sayfaları çevirdikçe, bazen bir limon ağacının gölgesinde soluklanacak, bazen Karadeniz'in dalgalarında ya da Marmara'nın esintisinde yelken açacaksınız. Kimi zaman konuşan ağaçların arasında yürüyüp, bazen gökyüzünde bir astronotun gözlerinden dünyaya bakacaksınız.

Odi adlı nöbetçi bir arı ile doğayı keşfedecek, pamuk gibi yumuşak bir dostlukla tanışacak, konuşan kuşlardan sırlar duyacak, hayvanat bahçesinin neşeli sakinleriyle vakit geçireceksiniz. Elif, Ayşe, Ege, Arda ve daha nice küçük kahramanın heyecan dolu yolculuklarına eşlik ederken, siz de kalbinizde iyiliğin ne kadar büyük bir güç olduğunu hissedeceksiniz.

Bu kitap, çocuk yüreğiyle yazılmış, çocuk yüreğine dokunmak için hazırlanmış bir yolculuktur. Her hikaye, küçük bir ışık yakmak, bir tebessüm bırakmak ve belki de bir hayal kurdurmak için var.

Haydi, şimdi gözlerini kapat, derin bir nefes al... Vee macera başlasın!

İÇİNDEKİLER

LİMON AĞACI	7
KARADENİZ VE MARMARA DENİZİ.....	12
NÖBETÇİ ARI ODİ'NİN MACERALARI.....	13
KONUŞAN AĞAÇLAR.....	17
EGE'NİN ORMAN MACERASI.....	18
ELİF'İN MACERALARI.....	20
AYŞE İLE RÜZGAR KIZ.....	23
BEYAZ BULUT VE UÇAK.....	26
HAYVANAT BAHÇESİ.....	28
KONUŞAN KUŞUM.....	30
ASTRONOT MERT.....	32
ARDA VE TAVŞANIN DOSTLUĞU.....	34
BAL PORSUĞU VE KAPLAN.....	36
İYİLİK.....	40
RAMAZAN GEZEGENİ.....	42
PAMUK VE MİNİKLERİ.....	45

LİMON AĞACI

Günün ilk ışıklarıyla uyanan Ela, çok heyecanlıydı. Çünkü bugün okulun son günüydü ve karne alacaklardı. Hem karne alacağı hem de yaz tatilini anneannesinde geçireceği için çok heyecanlıydı. Ela'nın anneanesi küçük bir ilçede ve bahçeli bir evde yaşıyordu. Ela oraya gidince çok eğleniyordu.

Ela okula gidip karnesini aldı. Karnesini çok iyi görünce mutlu oldu. Eve gelince annesi ile birlikte eşyalarını hazırladı. Ertesi gün yola çıkacaklardı. O gün heyecandan Ela'nın gözüne uyku girmedi. Sabah olduğunda erkenden yola çıktılar. Ela yol boyunca esnedi. Gece tam uyuyamadığı için yolda dayanamayıp uykuya daldı. Daha sonra arabanın durduğunu fark edince uyandı. Uyandığında gözlerine inanamadı. Anneannelerinin evine gelmişlerdi. Sevinçle arabadan indi ve hemen bahçeye koştu. Bahçedeki ağaçlar büyümüştü ve çiçekler çok güzel açmıştı. Ela bahçeyi, ağaçları, çiçekleri çok seviyordu. O gün biraz yoruldukları için anneannesinin yaptığı güzel yemekleri yedikten sonra uyudular.

Sabah cıvı cıvı kuş sesleriyle uyandılar. Ela hemen bahçeye çıktı. Anneannesinin bahçede ağaçları suladığını gördü. Ela bu işlere çok meraklıydı. Anneannesine:

- Ben de ağaçları sulayabilir miyim?

Anneanesi:

- Tabi yavrum, sen ağaçları sularken ben de meyveleri toplayayım, dedi.

Sulama yaparken ağaçtaki limonlar çok dikkatini çekti. O kadar güzel görünüyorlardı ki gözlerini ayıramadı. Ayrıca kokusuna da bayılmıştı.

Ela anneannesinin yanındaki sayılı günleri çok güzel ve eğlenceli geçiriyordu. Bahçede geçirdiği günler ona neşe katıyordu. Artık dönme vakti gelmişti. Ela biraz hüzünlenmişti. Çünkü oraya çok alışmıştı. Ayrıca anneannesini ve limon ağacını da özleyeceği için üzüntülüydü. Eve dönmek için hazırlıklarını yaptılar, eşyalarını arabaya yerleştirdiler.

Anneanesi, yolcu etmek için kapıya geldi. Elleri arkasındaydı. Sanki elinde bir şey var da saklıyor gibiydi. Ela, anneannesine:

- Anneanneciğim, seni ve burayı çok özleyeceğim!

Anneannesi:

- Canım torunum, ben de seni ve burada geçirdiğimiz zamanları çok özleyeceğim. Ama sana seni buradaymış gibi hissettirecek bir hediyem var.

Ela çok heyecanlandı. Anneannesi arkasından Ela'ya limon ekili bir saksı uzattı. Ela limon ağacını çok sevdiği için anneannesi saksıya limon fidesi dikmişti. Ela o kadar çok sevinmişti ki hem limon ağacı yanındaymış gibi hissedecekti hem de buradaki özlemini giderecekti. Ama anneannesi Ela'ya limon bakımıyla ilgili önemli bilgiler verdi. Sulama sıklığını, güneş gören yerde olmasını ve sabırlı olması gerektiğini önemle belirtti. Saksı bakımına çok dikkat etmesi gerekiyordu.

Ela büyük bir heyecanla saksıyı alıp arabaya bindi. Yol boyunca saksıyı elinden bırakmadı. Yolculuk bittikten sonra evlerine geldiler. Ela anneannesinin dediği gibi saksıyı güneş gören odaya koydu. Orada sulamalarını yaptı. Aradan günler geçmişti. Ela'ya göre limonlar çok yavaş büyüyordu. Ela limonlarının hemen büyümesini istedi. Sanki saksıya daha fazla su verirse daha hızlı büyüyeceğini düşündü. Saksıya olması gerekenden daha fazla su vermeye başladı. Daha sonra saksıyı hep yanında görmek istediği için güneş gören yerden alıp orası kadar güneş görmeyen odasına aldı.

Günler geçtikçe saksıdaki limonlar daha çok büyümesi gerekirken aksine daha solgun görünmeye başladı. Ela bu duruma çok üzüldü. Neden böyle olduğunu merak etti. Anneannesini aradı.

Ela:

- Anneanneciğim, bu kadar çok suladığım ve yanımdan hiç ayırmadığım limonlarım neden büyümek yerine solmaya başladı?

Anneanesi:

- Elacığım, sen dikkat etmen gerekenlere uydun mu?

Ela:

- Anneanne, ben senin söylediğinden daha fazla su vermeye başladım. Çünkü daha çabuk büyüyeceğini düşündüm. Sürekli yanımda görmek istediğim için de odama aldım.

Anneanesi:

- Canım torunum, her bitkinin, her meyvenin ve sebzenin sulaması ve bakımı farklıdır. Bunlara uymazsan sağlıklı bir şekilde büyümmez. Güneş almasına da çok dikkat etmen gerekir. Sulama kadar güneş de büyümesine katkı sağlar.

Anneanesi bunu Ela'ya özellikle belirtmişti. Ama Ela aceleci davranıp fayda edeceğini düşünüp daha çok zarar vermeye başlamıştı.

Ela:

-Eyvah! Büyük bir hata yaptım. Saksıma daha çok zarar verdim. Bunu nasıl düzeltebilirim?

Anneannesi:

- Elacığım öncelikle dediklerime dikkatlice uyman gerekiyor. Kurallarına uygun şekilde bakarsan eski haline zamanla dönecektir.

Ela artık limonlarına tam olması gerektiği gibi bakmaya başladı. Günler geçtikçe limonlar eski haline gelmeye, hatta büyümeye başladılar. Çok büyüdüğü için annesi limonları saksıdan çıkartıp toprağa dikmeleri gerektiğini söyledi. Evlerinin önünde topraklı bir alan vardı. Saksıdaki limonları oraya diktiler.

Aylar geçmişti. Ela bakımına çok dikkat ettiği için limon fidesi ağaç olacak kadar büyümüştü. Artık Ela'nın da limon ağacı olmuş oldu.

Ela yaptığı işlerde aceleci davranmaması gerektiğini, sabırla yapılan her işin sonunda emeğinin karşılığını alacağını anladı. Büyüttüğü limon ağacındaki limonlar içeceklerine limonata, salatalarına sos, kurabiyelere ve anne kekine lezzet olmuştu.

Melisa ÖZEL

Hikayenin sesli anlatımına Qr kodu okutarak ulaşabilirsiniz.

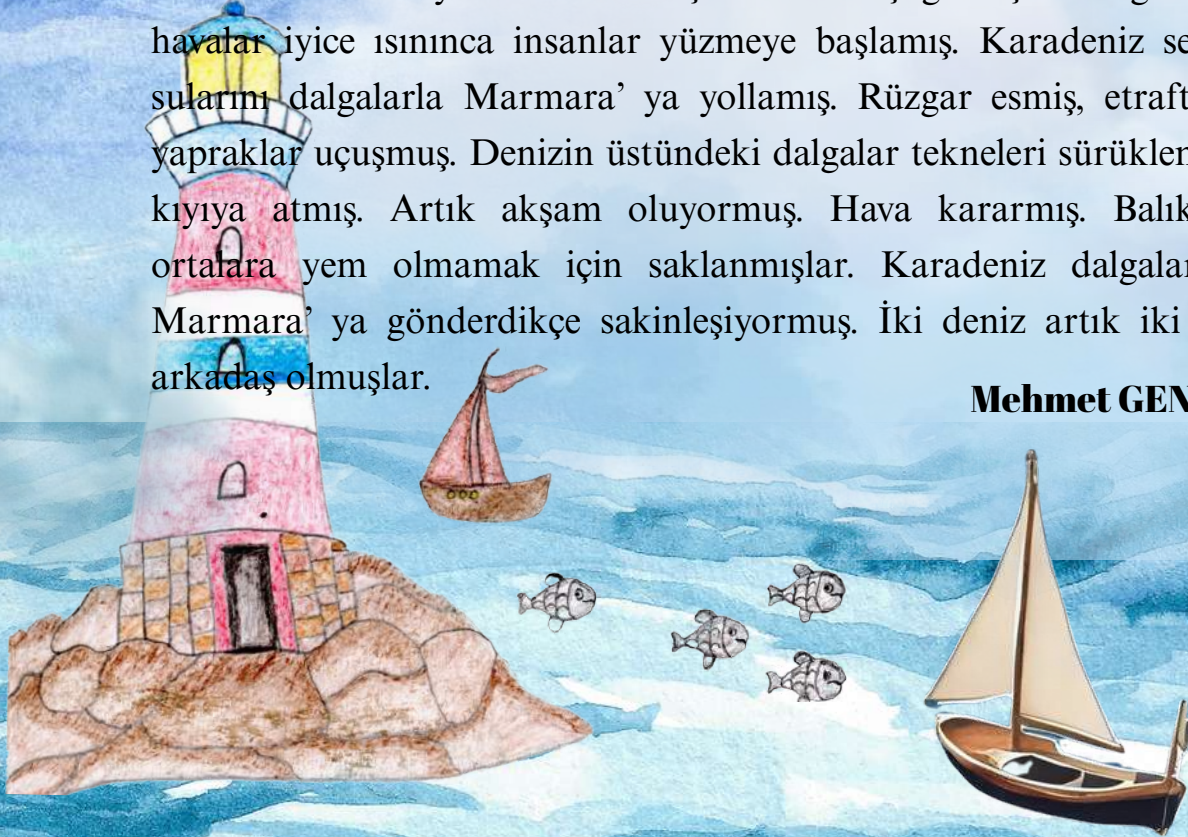
KARADENİZ VE MARMARA DENİZİ

1 Ocak 2018 yılıydı. Karadeniz İstanbul Boğazı'nın arkasındaki denizin adını merak ediyormuş. Bir gün arkasındaki deniz ile tanışmış:

-Ben Karadeniz.

-Ben Marmara Denizi. Böylelikle arkadaş olmuşlar. Sonra yağmur yağmış. Yağmur bitince ardından gökkuşağı çıkmış. İki gün sonra da kar yağmış. Kimi karda kaymış, kimi kartopu savaşı yapmış, kimi de kardan adam yapmış. İki arkadaş soğuyan havaya dayanamayıp donmuş. Ama bu çok uzun sürmemiş. Kış gelmeden ilkbahar geliyormuş. Mevsimler aniden değişiyormuş. Denizin üstünde balık tutan insanların yemleri birikmiş. Tekneler çoğalmış. Yaz gelmiş, havalar iyice ısınınca insanlar yüzmeye başlamış. Karadeniz serin sularını dalgalarla Marmara' ya yollamış. Rüzgar esmiş, etraftaki yapraklar uçuşmuş. Denizin üstündeki dalgalar tekneleri sürüklemiş, kıyıya atmış. Artık akşam oluyormuş. Hava kararmış. Balıklar ortalara yem olmamak için saklanmışlar. Karadeniz dalgalarını Marmara' ya gönderdikçe sakinleşiyormuş. İki deniz artık iki iyi arkadaş olmuşlar.

Mehmet GENÇ

NÖBETÇİ ARI ODİ'NİN MACERALARI

Odi, o gün erkenden mutlu bir şekilde uyandı. Gizli planını gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordu. Planı işçi arıların yerine geçip sihirli çiçek tozlarını toplamak istiyordu. Ama çiçek tozlarını kendisi kullanıp güçlü bir arı olmak değildi amacı. Sadece bu işi sevdiği için yapmak istiyordu. Odi' nin görevi aslında nöbetçi arı olup kovani saldırılara karşı korumaktı. Kraliçe arının onu bu görev için görevlendirme sebebi büyük ve güçlü bir arı olmasıydı. Başka kabilenin arılarının saldırısından kovani korurdu.

Kovandan çıkıp işçi arıların arasına karışıp onlardan biri gibi davrandı. Hemen çiçeklerin arasında hoplaya zıplaya dolaşmaya başladı. O kadar çok çiçek vardı ki! Papatyalar, laleler, menekşeler... İşçi arı Odi hangi çiçeğe konacağını şaşırmişti. En sonunda kırmızı bir laleyi gözüne kestirdi. O kadar güzel göz alıcı bir rengi vardı ki! Odi' nin gözleri kamaştı. Tam sihirli tozları alacaktı ki kraliçe arı geldi. Odi yakalandığı için çok mutsuzdu.

Kraliçe Arı: Ben seni büyük ve güçlü bir arı olduğun için kovanı korumakla görevlendirdim.

Nöbetçi Arı Odi: Ben bu işi sevdiğim için yapıyorum. Lütfen görevimi değiştirin, bana yeni fırsatlar verin, sizi mahcup etmeyeceğim.

Kraliçe Arı : Biliyorsun ben orta boyluları dadı, kısa boyluları da işçi arı yapıyorum. Büyükleri ise nöbetçi ve asker arı yapıyorum.

Nöbetçi Arı Odi: Ooof, olamaz!

Kraliçe Arı : Tamam ikna oldum ama sadece iki günlüğüne seni işçi arı yapıyorum.

Nöbetçi Arı Odi: Neyse hiç yoktan iyidir. demiş.

Aradan bir gün geçti. Odi işe başladı. Çok mutluydu, çok neşeliydi. Çiçeklerin arasından hangi çiçeğe konacağını şaşırmıştı.

Odi bu sefer de uzaktaki kocaman bir papatyayı gözüne kestirmişti. Ama o papatyanın sihirli tozlarını içmesi zor olacaktı. Çünkü papatya çok büyüktü. Ama Odi işini çok sevdiği için bu işi yapabilirdi. Odi tam çiçeğe dalmışken uzaktan sesler duydu ama pek aldırmış etmedi. Dadı arılar, işçi arılar, asker arılar oradan oraya oradan oraya telaşla koşturup duruyorlardı. Eşek arıları kovani resmen ele geçirmişlerdi. Kraliçe Arı ne yapacağını, kovani nasıl kurtaracağını şaşırmıştı. Asker arılar gelip eşek arılarını durdurmaya çalışıyorlardı. Ama nafile... Eşek arıları asker arıları yenmişti. Asker arılarını taaa şehre atmışlardı. Asker arılar ne yapacağını şaşırmışlardı. “Burası nasıl bir yer?” dedi içlerinden biri. Kraliçe arının aklına Odi' yi çağırmak gelmişti. O sırada Eşek arıları kovanın içindeki eşyaları atıp kendi eşyalarını koyuyorlardı.

Kraliçe arı Odi'nin yanına gitti. Odi o sırada çiçeğin sihirli tozlarını emmekle meşgul olduğu için kraliçe arıyı duymazdan geldi. Kraliçe arı emretti. Odi hemen başını kaldırıp "Evet efendim" dedi. Kraliçe arı "Odi, bizimle gelir misin? Kovanı eşek arıları istila etti." dedi. Odi bu olayı duyunca hemen yola çıktı. Hızlıca kovana ulaştılar. Arı Odi bütün eşek arılarını kovandan kovdu. Eşek arıları eşekten düşmüş gibi neye uğradıklarını şaşırdılar. Odi eşek arılarını kış kış yaptı. Kral arının gelmesiyle aralarındaki kavga sona erdi. Kral arı "Kovan hepimizin, kovanı ve çiçeklerimizi beraber korumalıyız." dedi. Hep birlikte türküler söyleyip anlaşıma yaptılar. Lalala... lalala... lalala... Amanın amanın ...

Sonra gün geldi eşek arılarının görev günleri geldi. Eşek arılarının hepsi aynı boyda olduğu için hepsinin aynı işi yapması gerekiyordu. Hepsi de çiçeklerimizi böceklerden koruma görevini aldılar. Aaaaa! Bir şey unuttum. Şehirdeki arılara ne mi oldu? Onlarda ormanın yolunu bulup kovana geri döndü.

Cemre Elif SATILMIŞ

Hikayenin sesli anlatımına Qr kodu okutarak ulaşabilirsiniz.

KONUŞAN AĞAÇLAR

Büyük bir ormanda koca koca ağaçlar varmış. Hepsi bir birinden güzel, irili ufaklı hiçbirinin yaşı diğeri ile aynı değilmış. Yazları yeşil yaprakları ile neşe saçıp sonbaharda ise kuruyan yapraklarını rüzgar oradan oraya savururken ormanı adeta renk cümbüşüne çevirmiş. Artık sonbahar gelince dallardan düşen yapraklardan anırlarmış kışın geldiğini. Oysaki kış onlar için hiç sorun değilmış. Ne kar ne de soğuğu düşünmezlermiş. Tek düşünceleri yaz boyu kendi dallarına yuva yapan kuşlarmış. Bu durumu iki ağaç kendi aralarında konuşmaya başlamış. “Biz artık yaşlanmaya başladık. Dallarımıza en ufak taş düşse bile dallarımız kırılabilir, kuşlar ne yapacak?” diye sanki koca ormanda kendilerinden başka ağaç yokmuş gibi konuşmuş yaşlı koca iki ağaç. Oysaki kuşların, onlar olmasa bile ormanda yuva yapabileceği bir sürü ağaç var. Kuşlar genelde daha fazla yaprağı olan ağaçları seçer. Bu yaşlı ağaçların ismi de Papatya ve Orkide’ymiş. Papatya ve Orkide uzun zamandır arkadaşmış. Papatya’nın dalı uzunmuş, Orkide’nin dalı kısaymış. Ama ne olursa olsun onlar sonsuza dek arkadaş olacaklarmış. Yazın çok susar kışın bayağı su içermiş. Yeteri kadar su almak onları mutlu edermiş.

Derin Deniz AYDEMİR

EGE'NİN ORMAN MACERASI

Ege bir gün arkadaşlarını yanına çağırdı. Arkadaşları geldiğinde "Bir şey mi oldu? Neden bizi çağırdın?" dedi Ege'ye. Ege ise "Çünkü ormana gideceğiz, arkadaşlar. Ormandaki hayvanları gözlemleyeceğiz. Mesela maymun," dedi. Ahmet, "Ne maymun mu? Maymunları çok severim," dedi. Ege, "Sadece maymun değil, sincabı, papağanı ve birçok hayvan var," dedi. Ahmet, "Bir an önce yola çıkalım," dedi ve yola çıktılar. Ege, "Biz birkaç gün kalacağız, arkadaşlar. Çadır kurmamız gerekiyor," dedi. Gittiklerinde hemen çadır kurdular, sonra akşam oldu. Ahmet, "Üşümeyselim, ateş yakalım," dedi. Hepsi heyecanla sabah olmasını bekliyordu, bir an önce yattılar.

Sabah olduğu anda ormana doğru yürümeye başladılar. Enes, "Bir ses duydum, ağaçtan geliyor. Orada bir papağan var," dedi. Ege de, "Sincap gördüm, burada da bir sincap var," dedi. Ahmet, "Arkadaşlar gelin buraya bakın, çok tatlı bir yavru maymun var," dedi ve ormana doğru ilerlediler. Önlerine birden yılan çıktı, hepsi çok korkmuştu. Ege, "Korkmaya gerek yok, ormanda yılan da çıkabilir. Artık bu kadar macera yeter, çadıra geri dönelim," dedi. Enes, "Bence de, akşam oldu," dedi ve çadıra döndüler. Ormanda gördükleri hayvanların çok sevimli olduklarını konuşuyorlardı. Artık dönmeye karar verdiler. Döndüklerinde ormandaki yaşadıklarını ailelerine anlattılar. Ege ve arkadaşları için unutmayacakları bir orman macerası olmuştu.

Eymen SAĞLAM

ELİF'İN MACERALARI

Beklenen kar sonunda geldi çattı. Aralık ayının son haftasına karlı bir sabahla uyandık. Elif bu manzarayı gördüğünde çok sevinecekti. Kış mevsimi geldiğinden bu yana her gün kar heyecanıyla uyudu, uyandı. Birazdan uyandığında bakalım Elif ne yapacaktı?

Annesinin mutfaktan gelen mis gibi pankek kokusuyla gözlerini nihayet açtı. Yatağından zorlanarak kalktı ve mutfağa yöneldi. Annesine sarılarak "Anneciğim bu ne güzel bir sürpriz, pankeke bayılırım" dedi. Annesi gülümseyerek "Sadece pankek değil, çok sevineceğin bir sürpriz daha var. Hazır mısın?" dedi. Elif'in heyecandan içi içine sığmıyordu. En sevdiği çikolatalı pankek dışında daha büyük sürpriz ne olabilirdi ki?

Annesinin yardımıyla pencereye doğru yavaş yavaş ilerlediler. Bir de ne görsün? Her yer bembeyaz ve hala lapa lapa kar yağmaya devam ediyor. Elif mutluluktan havalara uçtu. Çünkü aylardır heyecanla beklediği, hayaller kurduğu kar yağmıştı bile. O kadar mutluydu ki hemen dışarı çıkmak istedi ancak bir sorun vardı. Elif'in bir hafta önce parkta arkadaşlarıyla tırmanma merdivenine çıktığı esnada düşerek bacağı kırılmıştı. Elif annesinin tüm uyarılarına aldırmayıp tehlikenin farkında olmadan en yüksek basamağa kadar defalarca inip çıkmıştı. Elif bu talihsiz olayı yaşadığı için çok üzgündü. Çünkü dışarıya çıkıp doyasıya koşup kartopu oynayamayacaktı. Elif bir sargılı bacağına baktı, bir de dışarıda lapa lapa yağan kara...

Annesine dönüp "Anneciğim senin sözünü dinlemediğim için özür dilerim. Eğer seni dinlemiş olsaydım şimdi dışarı çıkıp oynayabilirdim. Çok üzgünüm." dedi. Elif'in üzülmeye dayanamayan annesi Elif'e yardım ederek bahçeye çıkardı ve bir sandalyeye oturttu. Birlikte kardan adam yaptılar. Akşam oldu. Elif yatağına geçti ve bugünü düşündü, düşündü...

Bu seneki kar eğlencesi biraz eksik ve buruk geçmiş olsa da. Bugün Elif'in bir bacağı da annesi olmuştu ve annesinin sözünü dinlememesi onun için büyük bir ders olmuştu.

Defne ESKİN

*Hikayemi sesli dinlemek
ister misin?
Qr kodu okutun.*

AYŞE İLE RÜZGAR KIZ

Ayşe 9 yaşındaydı. 3.sınıfa gidiyordu, meraklı ve çok hayalciydi. Güzel upuzun saçları vardı. Hava durumu ilgisini çok çekerti. Havayla ilgili bir günlüğü vardı. Günlüğüne rüzgar, kar, yağmur gibi hava durumlarını yazardı. Güneş, rüzgarın, bulutların canlı olduğunu düşünür hayaller kurardı. Ayşe penceresini açtığında çok rüzgar vardı, bir anda uzun saçlı rüzgar kız gördüğünü sandı. Daha sonrada tekrar rüzgar kızı görünce gerçek olduğuna inanmaya başlamıştı. Rüzgar kızla arkadaş olma hayalini kurdu. Annesine, babasına rüzgar kızı söylemedi, çünkü inanmazlardı. Ayşe'nin ağabeyi Cem, annesine okul ile gidecekleri rüzgar gülleri gezisini anlatıyordu. Ayşe de heyecanla annesine geziye gitmek istediğini söyledi. Annesi izin verdi. "Ağabeyinin yanından hiç uzaklaşmamak şartıyla gidebilirsin, kızım." dedi.

Ertesi gün geziye gideceklerdi. Çantasını hazırladı. Yanına su, kalem, kağıt, fotoğraf makinesini ve atıştırmalık aldı. Rüzgar kızın orada olacağını düşündü ve hayallere dalarak uykuya daldı. Ertesi gün abisiyle hazırlanıp okula gidip gezi otobüsüne bindiler. Uzun bir yolculuktan sonra rüzgar güllerine varmışlardı. Ayşe karşısında duran rüzgar güllerine hayranlıkla baktı. Hemen fotoğraf makinesini çıkarıp bir fotoğraf çekti. Fotoğrafta rüzgar kızı gördü, çok sevindi. Onlarca rüzgar gülü vardı. Mavi, yeşil, kırmızı rengarenk güller vardı. Rüzgar sayesinde güller yavaşça dönüyordu. Ayşe rüzgar kızı görebilmek umuduyla dev rüzgar güllerine doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada öğretmeni onu omzundan yakaladı ve rüzgar güllerine o kadar yaklaşırsan düşebilirsin diyerek uyardı. Ayşe utanarak özür diledi. Ayşe rüzgar kızı bulmak istiyordu ama gitmesi gerekiyordu.

Ayşe yol boyunca rüzgar kızı bir daha görebilecek mi diye merak edip durdu. Eve gider gitmez babasına rüzgar gülü yaptırdı ve penceresine taktı. Böylece rüzgarın çıktığını anlayacaktı. Ayşe her sabah uyanıp rüzgar var mı diye bakıyordu. Bir gün rüzgar gülü dönüyordu. Pencerede rüzgar kızı bekledi. Bir anda rüzgar kızı gördü. “Seni çok bekledim. Arkadaş olabilir miyiz?” dedi ve arkadaş oldular. Ayşe çok mutlu olmuştu. Daha sonraki günlerde de Rüzgar kız sık sık Ayşe’yi ziyaret etti. Çok iyi arkadaş olmuşlardı. Ayşe bu gizemli arkadaşından hiç kimseye söz etmedi ama ne zaman biri hayallerinden bahsetse kendi kendine gülümserdi. Çünkü Ayşe hayallerine inandığı için çok iyi bir arkadaş kazanmıştı.

Azra ŞENTÜRK

BEYAZ BULUT VE UÇAK

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde gökyüzünde kibirli bir beyaz bulut varmış. Diğer bulutlarla anlaşamadığı ve kibrinden dolayı gökyüzünde tek başına geziyormuş.

Bir gün kibirli beyaz bulut karabulut ile karşılaşmış ve onu hiç beğenmemiş, "Sen ne kadar karasın." demiş gülerек. Karabulut da bu duruma çok üzölmüş. "Ben yağmur bulutu olduğum için karabulutum." demiş üzölerek. Beyaz bulut gökyüzünde dolaşırken güneşe yaklaşmış. "Sen ne kadar sıcaksın." diyerek güneşi de beğenmemiş.

Gökyüzünde dolaşırken beyaz bir şey görmüş ama bunun ne olduğunu anlamamış. Merak ettiği beyaz şey bir uçakmış ve uçağın peşinde merakla gezinmeye başlamış. Uçak da beyaz buluta siyah bir duman püskürtmüştü. Kibirli beyaz bulut da siyah bir buluta dönmüştü. Bu halini hiç beğenmeyen kibirli bulut eski haline dönebilmek için çok uğraşsa da başarılı olamamış. Beyaz bulut da bundan sonra gökyüzünde karabulut olarak dolaşmak zorunda kalmış.

Günler bu şekilde geçerken tekrardan hiç beğenmediği yağmur bulutu olan karabulut ile karşılaşmış. Başından geçenleri utanarak ve pişman olmuş bir şekilde yağmur bulutuna anlatarak ondan özür dilemiş, dost olmak istemiş. Artık gökyüzünde arkadaşça iki yağmur bulutu olarak yaşamlarına devam etmişler.

Ahmet Deniz AKSU

HAYVANAT BAHÇESİ

Sıcak bir günde Ahmet yeni okulundan eve dönerken hayvanat bahçesi gördü. Ahmet hiç hayvanat bahçesine gitmemişti, heyecanla eve doğru koşmaya başladı ve annesine “Anne! Hayvanat bahçesine gidelim lütfen!” dedi. Annesi “Babanla birlikte hafta sonu gideriz” dedi. Ahmet “Tamam” diyerek derslerini yapmaya odasına gitti. Babası eve gelince onunla konuşup heyecanla hafta sonunu beklemeye başladı. Birkaç gün sonra hafta sonu oldu. Ahmet erkenden uyandı. Elini, yüzünü yıkayıp, kahvaltısını yaptı. Hayvanları göreceği için çok heyecanlıydı. Hazırlandıktan sonra yola koyuldular. Geldikleri yer çok büyük bir ormandı. İçeride ağaçlar, çeşit çeşit hayvanlar vardı. En çok ilgisini kendisinden kat kat büyük olan ayı çekmişti. Hem korkmuş hem de şaşırmıştı. Annesi ve babası Ahmet’in heyecanlı ve mutlu olduğunu görünce çok sevindiler.

Annesi, Ahmet'i yanından ayrılmaması için uyardı ve ormanın içinde saatlerce yürüyerek hayvanlar hakkında yetkililerden bilgi alıyordu. Ahmet çok yoruldu ama daha görmek istediği birçok hayvan vardı. Ahmet, ailesinden uzaklaştı. Ayının olduğu yere dönmüş, oradaki ağacın altına oturup ayıyı izlemeye başlamış ve uykuya dalmıştı. Rüyasında ayı ile birlikte oyunlar oynadığını görüyordu ki o sırada ayının çıkardığı yüksek sestten korkarak uyandı. Oradaki yetkiliye ailesinin nerede olduğunu sordu. Ahmet ailesinin numarasını ezberlemişti. Yetkili ailesi ile görüşüp Ahmet'i ailesine teslim etti. Ahmet ailesinden özür diledi. Bir daha yanlarından ayrılmaması gerektiğinin farkındaydı. Ahmet o gece rüyasında yine hayvanları görmüştü. Kuş olup uçtuğunu, kedilerle miyavladığını, çitalar gibi hızlı koştuğunu, penguenler gibi paytak yürüdüğünü, maymunlarla birlikte ağaçlarda elma topladığını görüyor ve rüyasında gülüyordu.

Muhammed Mert PAK

KONUŞAN KUŞUM

Mine diye bir kızın Boncuk adında çok sevdiği bir kuşu varmış. Mine, Boncuk'un kafesini her gün renkli boncuklarla usanmadan süslemiş. Bundan çok zevk alıyormuş.

Günlerden bir gün Boncuk hastalanmış, çok tüy döküyormuş. Bunun üzerine, endişelenen Mine, annesine Boncuk'u bir an önce veterinerine götürmeleri gerektiğini söylemiş. Mine ve annesi Serpil Teyze ertesi gün Boncuk'u veterinerine götürmüşler. Veteriner, Boncuk ile ilgilenmiş ve kuşun mamasına karıştırmaları için onlara ilaç vermiş. Mine ve annesi veterinerine çok teşekkür edip evlerine geri dönmüşler. Veterinerin verdiği ilacı bir ay boyunca Boncuk'a veren Mine ve annesi Boncuk'un iyileştiğini ve eski neşeli haline geri döndüğünü görünce çok sevinmiş ve mutlu olmuşlar. Boncuk'la eskisi gibi çeşitli oyunlar oynamışlar ve onunla birlikte ailelerinden huzur hiç eksik olmamış.

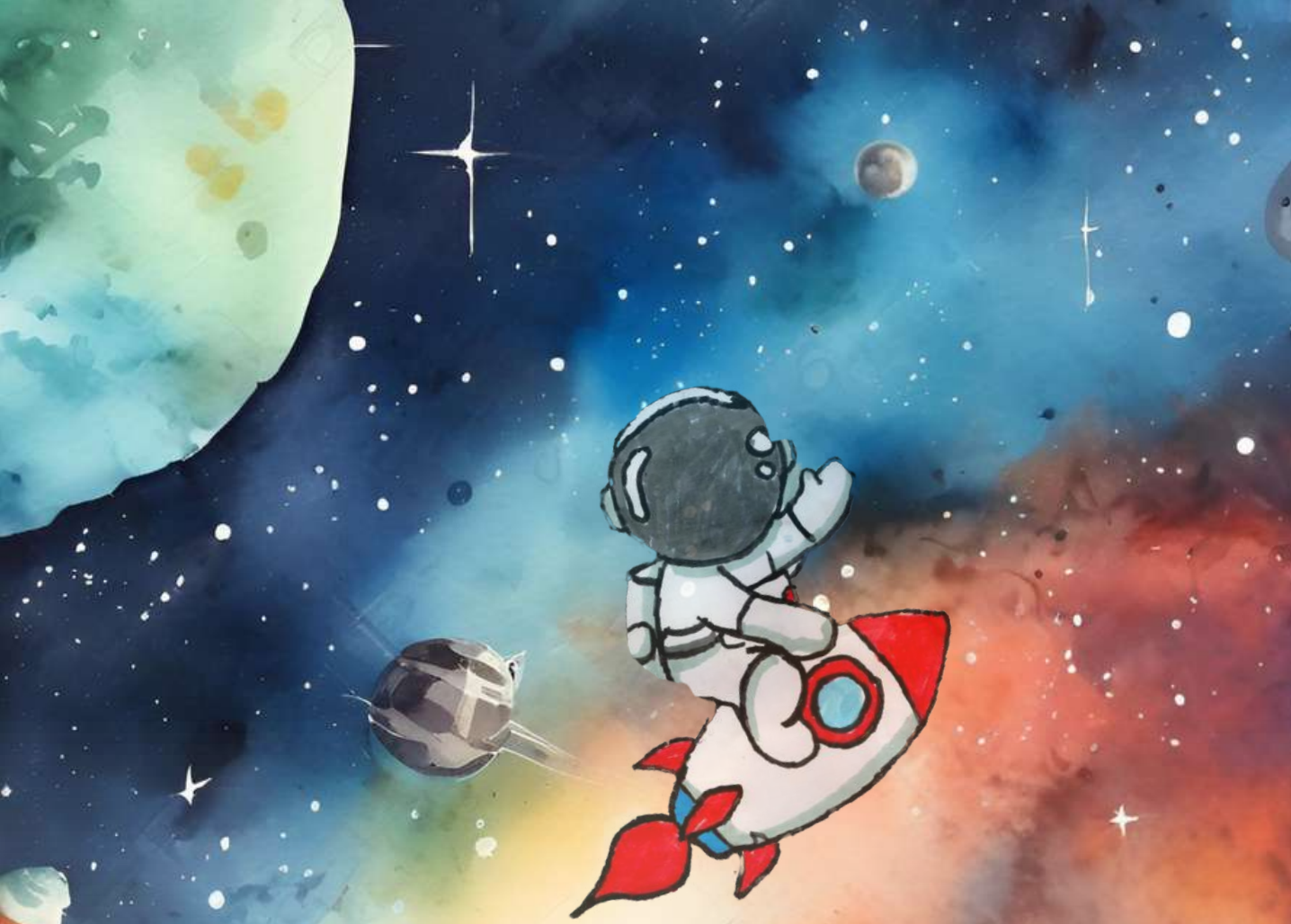
Bir gün Mine okuldan döndüğünde evde bir şarkı sesi olduğunu duymuş. Annesinin söylediğini düşünüp yanına gitmiş ve annesine "Ne güzel şarkı söylüyorsun anne, daha önce seni hiç şarkı söylerken duymamıştım." demiş. Annesi de, Mine'ye "Ben söylemedim ki!" demiş. Bunun üzerine Mine ve annesi güzel şarkı sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışırken Boncuk' un olduğu odadan geldiğini fark etmişler. Boncuk adeta bülbül gibi şarkı söylüyormuş. Mine ve annesi duyduklarına inanamamış. Mine bütün arkadaşlarına şarkı söyleyen kuşunu göstermiş. Arkadaşları da bu durumu oldukça şaşkınlıkla karşılayıp beraber çok mutlu anılar biriktirmişler.

Sena KULA

ASTRONOT MERT

Mert küçükken astronot olmak isterdi. Bu hayalin gerçek olması için çok çalışacağını diye kendine söz verdi. Tabletinden astronotları izler, özenir, kartonu kesip kafasına koyardı. Yatağının üstünde zıplayıp sanki ayın üstünde zıplıyormuş gibi hayal kurardı. Hayaldi ama sanki oyun gibi çok eğlenceliydi. Arkadaşlarını da çağırıyordu; en sevdiği oyundu bu. Yıllar geçti, Mert artık ortaokuldaydı ve birçok şeyi anlayabiliyordu. İlkokuldayken de karne hediyesi olarak ailesinden teleskop istedi; böylece uzayı daha yakından görebilecekti.

Mert eve gelir gelmez ödevini yapıp uzay ile ilgili kitaplardan araştırma yapar, uzay ile ilgili kitaplar okurdu. Mert liseye başlamış, artık çok çok ders çalışıp bol bol kitap okurmuş. Teleskopla uzaya bakarmış, sınıfın en çalışkanymış. "Acaba astronot olabilecek miyim?" derken, üniversiteye başlamış. Artık yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiş. Burada bırakamazmış, uzay bölümüne katılmış, mezun olmaya çok az kalmış. Aradan bir ay geçmiş ve Mert mezun olmuş; çok mutluymuş, artık astronot olabilirmiş. Küçükken en sevdiği oyun artık onun mesleğiymiş. Kısa süre sonra Mert'e bir istek gelmiş. Mert hemen kabul etmiş, tüm hazırlıklar bir ayda bitivermiş. Heyecanla beklemiş veeee MERT sonunda roketle binip hayallerine doğru yola çıkmış.

Mesut Taha DOĞAN

ARDA VE TAVŞANIN DOSTLUĞU

Bir kış sabahıydı. Kar taneleri usulca yere düşerken, küçük Arda heyecanla pencereden dışarı bakıyordu. Gece boyunca yağan kar, bahçeyi bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı. Hemen montunu giydi, atkısını sardı ve eldivenlerini takarak dışarı koştu.

Bahçede kardan adam yapmaya başladı. Büyükçe üç kar topu yuvarladı, üst üste koydu ve ortaya kocaman bir kardan adam çıktı. Ama bir sorun vardı: Kardan adamın burnu eksikti!

Tam o sırada çitin arkasından sevimli bir tavşan belirdi. Tavşanın ağzında küçük bir sepet vardı ve sepetin içinde kocaman, parlak turuncu havuçlar duruyordu. Arda, tavşanı görünce şaşırdı.

“ Hey, küçük tavşan! O havuçlardan birini kardan adamıma burun yapabilir miyim?” diye sordu. Tavşan sepeti yere bıraktı ve yumuşacık patileriyle içinden bir havuç çekip Arda’ya uzattı.

“Teşekkür ederim!” dedi Arda sevinçle ve havucu kardan adamın burnu olarak yerleştirdi. Tam işini bitirmişti ki tavşanın üzgün gözlerle sepete baktığını fark etti. Meğer tavşan o havuçları ailesine götürüyormuş.

Arda hemen eve koştu, mutfağa gidip dolaptan biraz marul ve birkaç elma aldı. Tavşana götürdü ve “Bunları ailene götürebilirsin!” dedi. Tavşan mutlulukla sepetini doldurdu ve kuyruğunu sallayarak karların arasında hoplaya zıplaya gözden kayboldu.

O günden sonra, tavşan Arda’nın bahçesine sık sık uğrar oldu. Bazen yanına bir havuç bırakıyor, bazen de sadece selam vermeye geliyordu. Arda ve tavşan, o kışın en güzel dostluğu olmuşlardı.

Zehra Beren ERCAN

BAL PORSUĞU VE KAPLAN

Bir varmış, bir yokmuş. Her zamanki gibi günde 80 km giden cesur bal porsuğu yuvasından çıktı. Acıktı, acıktı. Sonra yola çıktı.

Kobra, akrep ve arı aradı. Bir yılanı görünce dedi ki:

-Naber dostum, zehrin var mı?

Yılan da:

-Var ama zehrimden korkmuyor musun? Seni öldürmesin!

Bal porsuğu:

-Benim zehirlere karşı bağışıklığım var, beni mutlu ediyor.

Yılan da “Tamam” deyip bal porsuğuna zehrini verdi. Bal porsuğu bayıldı. İki dakika içerisinde tekrar ayılıp yoluna devam etti. Şimdi de zehirli akrep aramaya gitti.

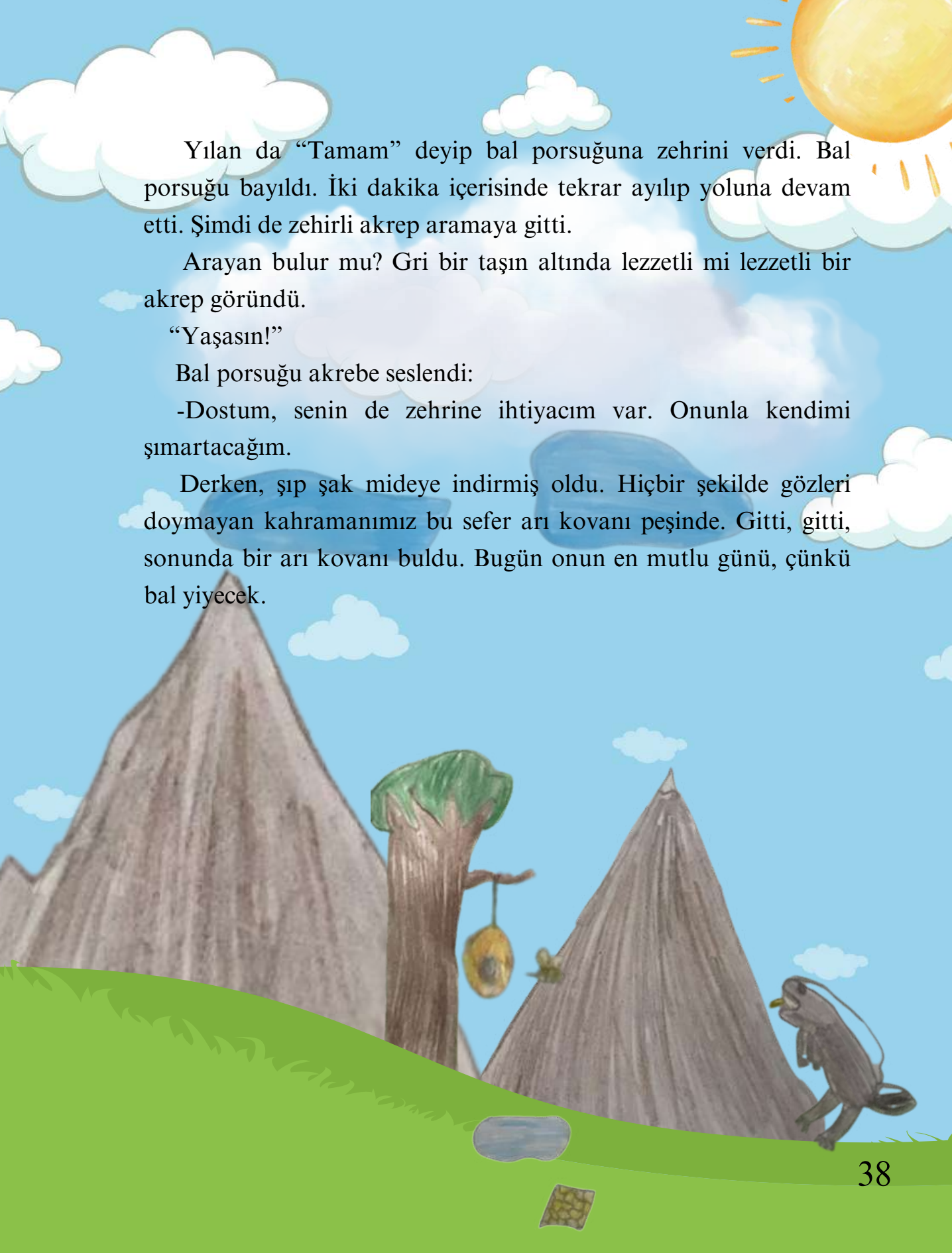
Arayan bulur mu? Gri bir taşın altında lezzetli mi lezzetli bir akrep göründü.

“Yaşasın!”

Bal porsuğu akrebe seslendi:

-Dostum, senin de zehrine ihtiyacım var. Onunla kendimi şımartacağım.

Derken, şıp şak mideye indirmiş oldu. Hiçbir şekilde gözleri doymayan kahramanımız bu sefer arı kovanı peşinde. Gitti, gitti, sonunda bir arı kovanı buldu. Bugün onun en mutlu günü, çünkü bal yiyecek.

Bal porsuğu arılara:

- “Canlarım arılarım, bana bal ikram eder misiniz, yoksa kendim mi alırım, sizi de yerim?” dedi.

Arılar bir olup vızıldayıp ona saldırdılar, ama hiç faydası olmadı. Yüzsüz bal porsuğu kaş göz arası bütün balı silip süpürdü.

“Bu ne harika bir gün!”

Yerde kaplan izlerini gören bal porsuğu, onları takip edip macera yaşamak istedi. Takibinin sonunda karşısına yaşlı aç ve terk edilmiş bir kaplan gördü. Kahramanımız onun haline aşırı üzölmüş. Bir zamanlar güçlü, vahşi bir kraldı. Ama şimdi ise yardıma muhtaç bir büyük kedydi.

Yürekli bal porsuğu dayanamayıp birkaç gündür onun için avlandı. Ta ki kaplan gücünü toplayana kadar. Kaplan ona sordu:

-“Bu iyiliği bana neden yaptın? Sana saldırıp yiyeceğimden korkmuyor musun?”

Bal porsuğu:

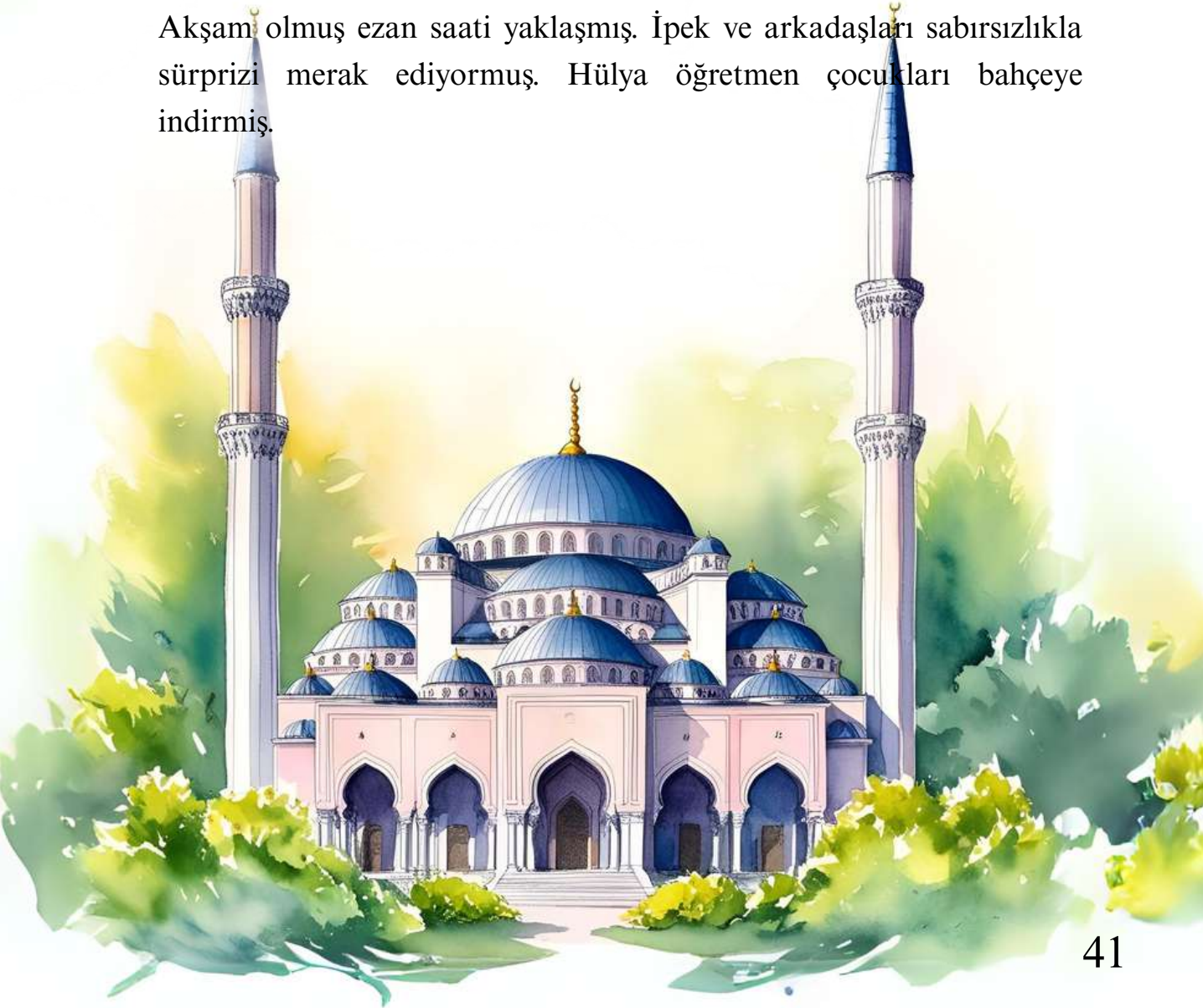
-“Ben bir şeyden korkmam. Ama yardıma muhtaç olanı görmezden gelip bırakmam.” dedi. İmkânsız gerçek oldu. Bal porsuğu ve kaplan sonsuza dek dost oldular.

Ali KUTLU

İYİLİK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde İpek adında bir çocuk varmış. İpek çok merhametli ve sevgi dolu bir çocukmuş. İpek'in okulundaki öğretmeni Hülya hanım öğrencilerinden sahura kalkıp oruç tutmalarını istemiş. “Yarın size çok güzel bir sürprizim var.” demiş. İpek sürprizi çok merak ediyormuş. O gün annesi ve babasıyla sahura kalkmış. Sabah olunca okula gitmiş. İpek, ilk defa oruç tuttuğu için çok heyecanlıymış. Akşam olmuş ezan saati yaklaşmış. İpek ve arkadaşları sabırsızlıkla sürprizi merak ediyormuş. Hülya öğretmen çocukları bahçeye indirmiş.

Çocuklar bahçeye indikleri zaman gözlerine inanamamışlar. Okulun bahçesinde boylu boyunca bir masa, masanın üzerinde çeşitli yiyecekler varmış. Etraf güzel çiçeklerle süslenmiş. Hülya öğretmen ve çocuklar masaya geçmiş ve ezanın okunmasını beklerken dua etmişler. Sonra hep birlikte iftarlarını açmışlar. Yemekten sonra herkes evlerine gitmiş. İpek bugün yaptıklarını annesine anlatmış. Annesi ona cennete gitmek için bir puan daha kazandığını söylemiş. İpek'e “Daha fazla puan kazanmak ister misin?” diye sormuş. İpek kabul etmiş ve ertesi gün beraber bakkala gitmişler. Veresiye defterinden borçlu olan kişilerin bir çoğunun borcunu ödemişler ve evin yolunu tutmuşlar. Eve geldiklerinde annesi İpek'e “Aferin kızım! Cennete gitmek için daha fazla puan kazandın.” demiş. İpek gece yattığı zaman olanları düşünmüş ve çok mutlu olmuş. O günden sonrada daha fazla puan kazanmak için insanlara ve hayvanlara yardım edeceğine dair kendine söz vermiş ve uykuya dalmış.

Erva İpek ERDEM

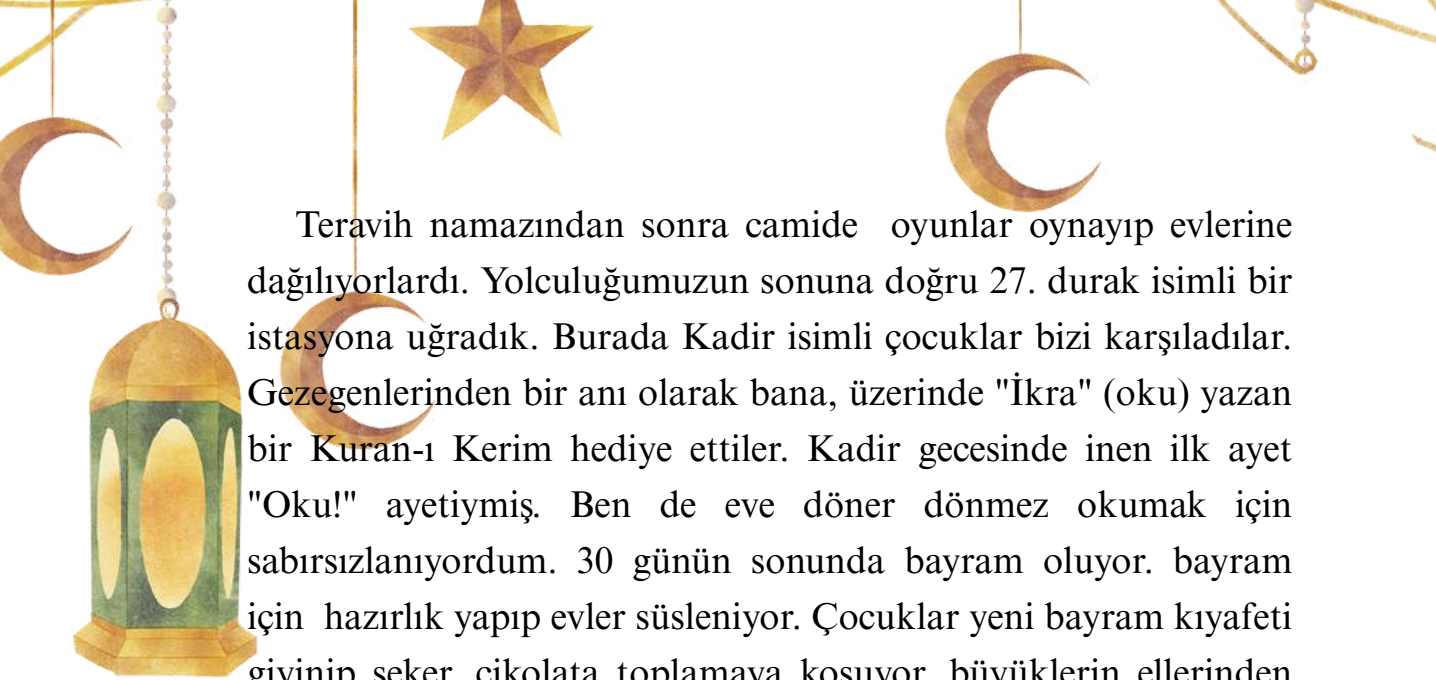
RAMAZAN GEZEĞENİ

Bir gün annem ve babamla Bilim Merkezi'ne gittim. "Uzaya Yolculuk" yazılı büyük bir çadır dikkatimi çekti. Astronot kıyafeti giymiş Ramazan abiyle tanıştım. Uzay yolculuğuna çıkacağımızı öğrenince heyecanlandım. Astronot kıyafeti giyip uzay mekiğine benzeyen bir trene bindik. Ramazan abi, henüz keşfedilmemiş bir gezegene gideceğimizi söyledi. Kara delik bizi içine çekmeye başladı. Ramazan abi roketin kontrolünü benim yapmam gerektiğini söyledi. "Sabır" yazılı tuşa bastım ve roketin hızı arttı. Ramazan abi, kara deliğin insanların birbirine kötü davranması, hayvanlara zarar vermeleri ve doğayı kirletmeleriyle oluştuğunu anlattı. Sonunda Ramazan gezegenine vardık ve Ramazan abi keşfe çıkacağımızı söyledi.

Bu gezegende sabır ve hoşgörü önemlidir. Ramazan ayı, anemin evimizi süsleyip sürpriz takvimler hazırladığı gibi, burada da çocuklar ve anneleri Ramazan takvimi yapmış. Kalabalık gruplar, davul çalarak maniler söylüyordu; davulcular herkesi sahura kaldırıyor. İftar sofraları ailece kuruluyor, çocuklara "diş kirası" olarak hediyeler veriliyordu. Burada öfkelenen, kavga eden kimse yoktu; bu yüzden çocuklar mutlu görünüyordu. Aileler el ele teravih namazını kılmaya camilere gidiyordu.

Teravih namazından sonra camide oyunlar oynayıp evlerine dağılıyorlardı. Yolculuğumuzun sonuna doğru 27. durak isimli bir istasyona uğradık. Burada Kadir isimli çocuklar bizi karşıladılar. Gezegenlerinden bir anı olarak bana, üzerinde "İkra" (oku) yazan bir Kuran-ı Kerim hediye ettiler. Kadir gecesinde inen ilk ayet "Oku!" ayetiymiş. Ben de eve döner dönmez okumak için sabırsızlanıyordum. 30 günün sonunda bayram oluyor. bayram için hazırlık yapıp evler süsleniyor. Çocuklar yeni bayram kıyafeti giyinip şeker, çikolata toplamaya koşuyor, büyüklerin ellerinden öpüp bayram harçlıklarını alıyorlar.

Yolculuğumuzun sonunda Ramazan abinin bana bir sürprizi vardı. İyi bir çocuk olmaya devam ettiğim ve ramazan görevlerini yapmaya çalıştığım sürece, daha çok sürprizlerin beni beklediğini söyledi. Güzel bir gün geçirmiştım. Gezimizin onunda hem çok eğlendim hem de yeni şeyler öğrendim.

Muhammed Numan KAYA

PAMUK VE MINİKLERİ

Ahmet ile Meltem, sevgi dolu, mutlu bir çiftti. Evlerinin neşesi ise Pamuk adını verdikleri, kahverengi, parlak ve yumuşacık tüyleri olan güzel mi güzel kedileriydi. Pamuk, sadece bir kedi değil, ailenin bir parçasıydı.

Günler ilerledikçe Pamuk'un doğumu yaklaşıyordu. Karnındaki miniklerle birlikte artık zor anlar yaşıyor, bir an önce miniklerine kavuşmak istiyordu. Ahmet, Pamuk'u taşıyıp arabaya bindirdi ve hemen veterinerine götürdü.

Veteriner, Pamuk'u muayene etti ve gülümseyerek, "Doğum başladı," dedi. Herkes çok heyecanlıydı.

Derken kapı aralandı. Veterinerin kucağında Pamuk ve iki minik yavrusu belirdi. Gözleri henüz tam açılmamış, ama kalpleri sıcacık sevgiyle atan iki minik mucize... Meltem'in gözleri doldu. Daha önceden düşündüğü isimleri fısıldadı:

-“Biri Tarçın, diğeri Bulut olsun.”

Pamuk çok mutluydu. Miniklerini sımsıkı sarmalamış, onlara şefkatle kol kanat germiştii. Daha dün Pamuk'un kendisi yavruydu... Şimdi ise bir anneydi.

Eve döndüklerinde Tarçın ve Bulut, merakla etrafı keşfe çıktılar. Her köşe onlar için yeni bir maceraydı. Meltem, onların minik yataklarını hazırlarken Pamuk, minnet dolu gözlerle ona baktı ve usulca elini yaladı. O küçük dokunuşla sanki “Teşekkür ederim,” diyordu.

Ahmet, Meltem'in gözlerindeki duyguyu fark etti. Yanına yaklaşıp ona sıkıca sarıldı. Koltukta oturup birlikte minikleri ve annelerini seyrederken Ahmet fısıltıyla şöyle dedi:

“Bir kediyle geçirilen zaman, asla zaman kaybı değildir.”

Bilge ÖZLÜ

